

Dani Ksavera Šandora Gjalskog 2024.
Radionica kreativnog pisanja

Glazba u poeziji / poezija u slici / pjesma u pjesmi

Voditeljica: Kristina Špiranec

Zabok, 22. listopada 2024.

Sadržaj

UVOD	3
Nikolina Gmaz: <i>Apokalipso</i>	6
Marta Veverec: <i>Večernji spas</i>	7
Mila Mašić: <i>ono kad su Violent Femmes opisali našu situaciju još 1991</i>	9
Marko Piljek Marić: <i>Glas</i>	10
Rebeka Grđan: <i>Blue hair</i>	11
Ema Mraz: <i>Melodija žudnje</i>	13
Mila Mašić: <i>nebo</i>	14
Lana Knezić: <i>Skriveni akordi</i>	15
Domagoj Varžić: <i>Izlazim</i>	16
Antonija Duh: <i>Kvintet</i>	17
Paola Curman: <i>Tišina</i>	19
Patrik Krznar: <i>Stranci sa sjećanjima</i>	20
Sara Premerl Peštaj: <i>Ludjeti</i>	22
Mila Mašić: <i>lagano umirem (u tvome sjećanju)</i>	24
Lorena Mihaljević: <i>Dúlaman</i>	25
Tihana Dugorepec: <i>Tišina</i>	26
Domagoj Varžić: <i>Break on through</i>	27
Petra Posavec: <i>Glazba</i>	28
Lucija Ivančić: <i>Sve što pitam</i>	30
Mila Mašić: <i>žena (čita)</i>	32
Sara Ljubičić: <i>Idon'twannabeyou</i>	34
Franka Vrančić: <i>Prolaznost</i>	35
Domagoj Varžić: <i>Treći klavir</i>	37
Ema Mraz: <i>Jer te imam da me boliš</i>	38
Lucija Ivančić: <i>Power of Love</i>	39
Sara Premerl Peštaj: <i>Prava rič</i>	41
Ema Potočki: <i>Melodija moga srca</i>	44
Klara Gorupec: <i>La petite fille de la mer</i>	45
Mihael Šalković: <i>Ruke prošlosti</i>	46

Ema Mraz: <i>Klinka</i>	47
Domagoj Varžić: <i>Hodajući kući, dok Morrison pjeva...</i>	48
Jednaki na početku.....	49
Dodir poput oštrice	51
Prorez	53
Sudar u noći.....	55

UVOD

Kako glazbu opisati riječima, kako tekstom dočarati sliku? Naziv je ovogodišnje radionice kreativnog pisanja *Glazba u poeziji / poezija u slici / pjesma u pjesmi*, a tema je intertekstualnost i intermedijalnost, odnosno povezivanje postupaka i struktura iz različitih umjetničkih medija. Razgovaramo o mogućim načinima ispreplitanja umjetničkih djela, posebice iz književne, glazbene i likovne umjetnosti, te pritom u već postojećim djelima potražujemo inspiraciju za nove pjesničke uratke. Učimo o postmodernizmu i njegovu dijalogu s tradicijom, s posebnim naglaskom na pojmovima kao što su citat, aluzija, podtekst te parafraza.

Ovogodišnja radionica kreativnog pisanja, koja se ponovo održava u Gimnaziji A. G. Matoša u Zaboku, okupila je dvadesetak učenika iz dviju zabočkih srednjih škola. Kako bih učenicima dočarala na koje sve načine druge umjetnosti mogu biti podloga, odnosno motivacija za tekst, zajedno čitamo i analiziramo pjesme suvremenih hrvatskih autora, među kojima su Dorta Jagić, Dinko Telečan i Zrinka Posavec. Interpretirajući njihove tekstove koji su na određeni način povezani s glazbom, učenici osmišljavaju moguće postupke kojima se glazba može unijeti u tekst, tematizirati ili povezati s formom, strukturom ili ritmom pjesme. Svatko zadatku pristupa na svoj način, što je vidljivo iz tekstova koji se bave raznolikim temama i motivima. Pojedini su se učenici pozabavili temom glazbe općenito, doživljajem glazbe, emocijama koje glazba budi u nama, dok su se neki posvetili pojedinačnim skladbama koje vole. Tako nastaju izrazito tankočutne pjesme koje nas podsjećaju na značaj glazbe u našim životima, koja nas poput *skrivenih akorda*, kako naglašava Lana Knezić u naslovu svoje pjesme, prati u obliku pozadine svega što nam se događa, ali i u našim unutarnjim svjetovima.

Marko Piljek Marić tako piše o glasu samome, o njegovim mogućnostima i ograničenjima, Antonija Duh pleće lirsku priču o različitim glasovima koje čuje u izvedbi vokalnoga sastava, Nikolina Gmaz prenosi zagonetnu, čudesnu atmosferu koja se skriva u pjesmi *Apokalipso* Darka Rundeka. Mila Mašić pak kroz omiljenu glazbu razotkriva duh jedne generacije, Lorena Mihaljević nadahnuto piše o plesu koji se sljubljuje sa slikama krajolika, Marta Veverec kroz stihove pronosi različite nijanse glazbe uličnoga svirača, slikovito dočaravajući ritmove muzike, njen *staccato*, *legato*, *crescendo*... Teško je bilo koji rad izdvojiti jer zaista svi iznenađuju svojom interpretacijom teme i originalnim pjesničkim slikama, naglašenom osjećajnošću i liričnošću.

Kao i prošle godine, na posljednjemu susretu naše radionice radimo na zajedničkom zadatku, ovaj put to je interpretacija slika Edwarda Hoppera i Renéa Magrittea. Inspiraciju sada pronalazimo u vizualnome mediju, povezujući elemente, detalje i boje s riječima. Iz drugoga zadatka proizlaze četiri uratka koja možete pronaći na kraju ove publikacije, a koja se ističu upravo svojom začudnošću i slikovitošću. U njima se zaista mogu ponajbolje prepoznati misli i osjećaji kreativnih mladih ljudi, koji se još uvijek čude svijetu, i koji, kao što to daje naslutiti njihova zajednička, misaona pjesma *Prorez*, traže svoje mjesto pod suncem.

Trebam naglasiti kako su ove godine veliko osvježanje učenici koji su krenuli u 1. razred te su prvi put na radionici pisanja, ne samo zato što aktivno sudjeluju u analizi tekstova i razgovoru o poeziji nego i zato što otkrivaju iskrenost, osjećajnost i vedrinu u kreativnom procesu kakve se rijetko pronalaze. Iz godine u godine radionica me posebno nadahnjuje jer mogu vidjeti kako polaznici koji se radionici pisanja vraćaju napreduju u oblikovanju teksta, ali i mogu potvrditi kako mladim ljudima ne ponestaje ideja, kreativnih rješenja i istinske želje za stvaranjem. Oni su prava glazba u poeziji, poezija u slici.

Kristina Špiranec

Nikolina Gmaz: *Apokalipso*

Apokalipso

ljetna se noć gušila u mekom mirisu lipe
kad prasak presiječe i noć i mene
kiša šamara do duše
ulazi u pore, zna
san mi ima oči i ime
grmljavina trese, romori kroz bubanj i srce
nakon groma lebdi *crescendo* u srebru
pjesma u mraku, bez riječi
ali osjetim, „mi ćemo skupa padati, znati“
možda mi dođe i otvori prozore

kad je oluja pjevala tajne,
pala sam u kišu

Marta Veverec: *Večernji spas*

Večernji spas

Tek što su se iz uličnih lampiona
počele razlijevati nijanse
nekih zaboravljenih boja
i bojiti
zalutao mjesec,
slučajnu mačku i
šutljivog starca,
iza ugla se pojavi gitara
i par grubih, istrošenih prstiju
brišući tragove ubrzanog tjedna.

Ubrzanom prolazniku
ubrzana nota
ubrzo pomuti planove i
baca ga u
koronu,
povisilicu,
razrješilicu
i neočekivanu
osminsku pauzu
odsviranu u razočaravajuće
krivom taktu
da bi na trenutak iz njega istjerala
kojugod nepotrebnu večernju dilemu.

I dok četvrtinka pleše
pod okriljem najbližeg lampiona
i miješa se s jednom od
zaboravljenih boja,
allegro putuje do najdalje zvijezde
i iz nje izbacuje svu umiljatost i
tek prividnu
ležernu flegmaticnost.

Staccato. Ruši. Zidove.

Legato ih ponovno sastavlja

ne mareći previše za zbunjenost prolaznika
i preozbiljan pogled još jednog
šutljivog starca.

Crescendo donosi struju
svibanjskih miomirisa,
uvlači se u vlasi,
korijen,
zanoktice,
ispucale vene
i tjera nadu u skromno
beznadne.

A u tom trenutku,
ako se dovoljno potruđiš,
učini ti se
da se brk slučajne mačke
leluja u ritmu večeri
i neprimjetno šapuće
zaokupljenim glavama
It's nine o'clock on a Saturday.

Mila Mašić: *ono kad su Violent Femmes opisali našu situaciju još 1991.*

ono kad su Violent Femmes opisali našu situaciju još 1991.

ovo je samo puka zabava,
gubimo vrijeme, mijenjamo ga za užitak.

zbog tebe ispitujem glupa pitanja;
koja ti je najdraža boja najdražeg auta?

sad to znam, ali koja je poanta?

sad to znam, ali koji ti je plan?

želiš li me stvarno povrijediti?

želiš li me stvarno rasplakati?

ovo je više od razbibrige,
dijelimo vrijeme, želimo još trenutak.

zbog tebe ispitujem glupa pitanja;
želim li te povrijediti?

želim li te rasplakati?

sad to znam, ali koji je tvoj plan?

ne želim te povrijediti,
to je istina, ali još uvijek
laž.

Marko Piljek Marić: *Glas*

Glas

Glas koji budi iz sna.

Koji prati svaku notu, koja prati njega.

Kojeg zamišljaš negdje daleko,

A zapravo je tako blizu.

Glas koji je tako savršen

Kao kula od karata, pod pravim kutom

Dok ne pukne u najvišem i najbitnijem tonu

I stane, i zaboli.

I pustiš da boli,

Jer veliki bolovi traže velike duše.

Taman kad pomisliš da su ti narasla krila,

Poželiš se vratiti u gnijezdo.

Ali taj sićušni, tanašni glasić

Ne prestaje te dozivati.

Pokušat ćeš ponovno

I letjet ćeš

I nećeš pasti,

Jer znaš da će boljeti.

Rebeka Grđan: *Blue hair*

Blue hair

Moja je ljepotica
imala dugu, plavu kosu
Ali dok se njeno plavo, svileno ruho
prelijevalo poput najbistrije rijeke
blistajući pod mjesečinom,
ona je plakala

Bilo je to zato što je njena kosa prljava.

Uništena mjesečevim suzama

I obilježena jecajem kiše.

Bojala se

Njena je kosa bila oštija od ledenjaka,

a njene su ruke bile krhke i tople

Svaki put kada bi je pokušala iščešljati,

porezala se

Jednoga je dana prestala plakati

Više se nije bojala

Uzela je moja draga

svoje plavo, svileno ruho

i satkala od njega

svoj zalazak sunca

A ja sam,
rano u zoru,
našao svoju ljepoticu
kratkokosu i crvenu
hladnih ruku.

Emma Mraz: *Melodija žudnje*

Melodija žudnje

Svirajte mi

Tijelo mi drhti

Srce mi stoji

Prsti prolaze kroz mrtvo lišće

Jesen stiže

A ja se gubim

Vlak je zatrubio

Odredište je nepoznato

Svirajte mi

Bez vas sam praznina

Žudim za melodijom

Pomozite mi

Svirajte mi.

Mila Mašić: *nebo*

nebo

moje su nebo vezali žicom
na moja leđa usjekli znak
povez krije sve dobro
zadnje što vidim je mrak

moje noge tope se u pijesku
ležaj mi je minsko polje
svinje grizu svileni šal
seljačkom krvi se poje

moje su nebo vezali žicom
u jabuke su skrili bodlje
konstatacija duhovitosti
postojanje – to je roblje

Lana Knezić: *Skriveni akordi*

Skriveni akordi

U tami noći, gdje tišina vlada,
Glazba tiho kuca, u srcu se sklada.
Skriveni su akordi u zraku oko nas,
Nose mir i utjehu, u njima naš je spas.

Kroz svaku notu plešu, nježno kao san,
U srcu bude emocije, davno skovan plan.
Skriveni su akordi kao krv što teče kroz vene,
Diraju strune uma, otvaraju stare sjene.

I kad ne znaš zašto suze niz lice teku,
U melodiji nađeš utjehu duboku i meku.
Skriveni su akordi, nevidljiv svijet,
Oni nas vode dalje, kad zastane naš let.

Iako možda ne znaš, glazba te vodi,
U svjetlost skrivenih snova, gdje srce mirno hodi.
Skriveni su akordi šapat naše duše,
I melodije nježno plešu, dok noć nas zove sve tiše i tiše.

Domagoj Varžić: *Izlazim*

Izlazim

Note pokazuju *a piacere*

Hodam u *lentu*

Vjetar puše povučeni *piano*

Srce mi se u *dolentu*

Mozgom poigrava

Sudbina mi koracima

Andante dirigira

Vivo vlak se smije

Tempu mome.

Odlazim

Accelerando

Accelerando

Antonija Duh: *Kvintet*

Kvintet

izjednačena zvonkost leti i odzvanja

vokalna kompozicija

a capella

gipki Sopran

teškim i virtuoznim notama

nježno teče, neprekinuto.

igru predvodi s lakoćom

dramatični Mezzosopran

ne tuguje u sjeni.

harmonijom raste,

stapa se s melodijom

svijetli Tenor

snažno i u falsetu

drži ih u skladu,

a uživa u vokalizi

jasni Bariton

uz nabreklu venu

izgovara riječi čisto,

pazi na kontrakciju mišića

tamni Bas

širokim, a mirnim tonovima

izvodi duge kretnje.

s trnom u grlu.

iz petero pluća struji zrak

i obasjava okolinu u gorkim bojama

tonsko kretanje riječi

Paola Curman: *Tišina*

Tišina

More se umirilo,
pijesak je hladan i moker,
povjetarac raznosi miris smokvi obalom.
Zaglušujući zvuk tišine razbija zvuk automobila.

Čuje se Taylor Swift i njena pjesma iz novog albuma: „Florida”.
Automobil odlazi.
Za sobom vraća oduzetu tišinu.
Ali više nije isto,
stihovi „Floride” ostaju u zraku,
a tišina osamljuje.

Patrik Krznar: *Stranci sa sjećanjima*

Stranci sa sjećanjima

U tami, u noći, stranci smo bili.
Samo dvije duše, bez pravog puta.
Pogledi se sreli, pronašli jedno drugo,
priču o ljubavi, koja još se ne zna.

Tvoje ime po usnama mi pleše,
svaka riječ nervoza, poput prvog puta,
u tišini dijelimo snove, no u njima sumnja,
samo stranci u tami, no srce osjeća.

Ljeto je došlo, naša ljubav cvjeta,
samo tebe želim, hoću svakog trenutka.
Dok danju mislim na tebe, noću te sanjam,
sve vodi k tebi, tvom mirisu što ostaje.

Ti si ta, glas mi govori,
ne mogu protiv sebe, protiv istine.
U tvojim očima vidim budućnost,
sjaj cijelog svijeta, cijelog života.

No kao i ljeto, žar prolazi polako,
neprimjetno hladi.
Riječi više nisu sigurne.
Gledam ti usne, no osmijeh blijedi,

gledam te, ali ti si negdje drugdje.

Sve je hladnije, dolazi oluja.

Vrijeme se mijenja, s njime i ljudi.

Pokoji smiješak, ali ništa više,

sve što smo imali nestaje,

u sjenama se gubi.

Sada smo opet stranci,

ali stranci sjećanja,

koji znaju što znači voljeti,

i gubiti.

Sara Premerl Peštaj: *Ludjeti*

Ludjeti

Novi početak.

Nova ja.

Novo poglavlje, ali bez njega.

Zadnji dah.

Previše je prošlo godina.

Ali jedno mi se vrti u glavi:

„Ma kako smiješ?“

Zajedno hodamo gradom.

Držimo se za ruke i veselimo.

Galama, a tišina vlada.

Trnci prolaze, duša zadovoljena.

Pogled mi se zaustavi.

Pustim mu ruku.

Sada kao da je ne prepoznajem.

Strana je.

Tuđa je.

Poznato lice, poznat stav.

Previše je prošlo godina.

Nemoguće je to.

Gledam i dalje.

Prolazi pored i osuđuje me.

Čujem – „Ma kako smiješ?“

Ludujem.

Mila Mašić: *lagano umirem (u tvome sjećanju)*

lagano umirem (u tvome sjećanju)

daleko od očiju,
daleko od srca,
u listopadu se smiju
naše siluete

daleko od srca,
daleko od očiju,
putnik se ukrca
na krivi vlak

prije nam je i tišina
dovoljna bila,
tada bi nas i ona
ispunila

sada je ona znak i
najava pada,
sada je i ona
barikada

Lorena Mihaljević: *Dúlaman*

Dúlaman

Plešeš kroz šumu zlatnu,
kroz mahovine i livade prođeš,
suze neba plešu s tobom.

Oblaci ti munjama plješću,
krošnje ti se dive,
dok plešeš kroz šumu poznatu.

Polja i potoke svojim plesom dotakneš,
bez da staneš ili se okreneš,
plešeš kroz šumu svoju.

Zvijezde te poznaju i u tvojim se očima vrte
tvoj ples u zlatnim livadama je ostao,
tvoj ples u žuboru potoka se čuje.

Umor te uhvatio nije,
noge ti ne gledaju naprijed
dok te ples kroz tvoj dom nosi.

Tihana Dugorepec: *Tišina*

Tišina

U tišini, noć je kratko trajala,
dok se svjetlost u srcu palila,
sve što boli sada nestaje,
i duša u miru ponovo sja.

Kao tiha melodija u tami,
ponovno me grije nježnost drage,
u svakom dahu, nova nada,
dok ljubav u srcu vlada.

Domagoj Varžić: *Break on through*

Break on through

Probij taj zid, koji te

Kao noć od dana čuva

Obuci haljinu i probuši uši

Probij taj zid

Sjeti se uplakanih noći

Leđima na njega naslonjena

Budi dan, izbij van

Šminkaj svoje lice i šišaj

Svoju kosu. Čitaj svoje

Priče i nosi svoje boje.

Ti si dirigent svog orkestra

Sviraj svoj *intermezzo*

Petra Posavec: *Glazba*

Glazba

Teče, plovi, zastane

glasnija, tiša,

sporija, brža...

Stane. Ona stane,

svijet stane,

i ti sa svojim mislima

Staneš.

Ostaje prazan prostor.

Mjesto za drugu glazbu.

Glazbu našeg uma.

Sami je stvaramo,

nesvjesno

ili svjesno.

Bavimo se njome,

naše misli joj se posvećuju, podređuju...

ili,

ili je zanemarimo,

potisnemo i zaboravimo njene boje, žutu i narančastu.

Ponekad

glazbe u nama nema,
dugo, dugo...
sve dok se opet iznenada ne pojavi.

A kad krene,
svira i stvara brazdu kroz naš um.

Glazba, naše misli.

Lucija Ivančić: *Sve što pitam*

Sve što pitam

Ne zanima me puno,
Samo malo tražim,
Toliko malo
Da nemir svoj ublažim.

Ne očekujem ništa,
Samo odgovor drag, odgovor mio,
Jer mome si srcu još potreban dio.

Samo pitam,
Samo odgovor želim,
Bojim se da se nečem
Što ne postoji ja veselim.

Samo mi daj
Svojih misli prvo slovo.
Reci mi, ostaje li strast, sjećanje,
Il' je sve gotovo.

All I ask is

If this is my last night with you,

Hold me like I'm more than just a friend.

'Cause what if I never love again?

Samo to pitam,

Samo to tražim,

Ne mogu drugačije

Da nemir svoj ublažim.

Mila Mašić: *žena (čita)*

žena (čita)

preplanula i puna sebe,
ravnih leđa, prekriženih nogu,
gleda me prijekorno, dok ja
tražim pojave kojima je želim opisati,
tanki prsti podupiru hrbat,
glasno lista stranice kako ne bi
zaboravili da je tu, ovdje je,
ovdje je i umorna je i boji se,
uvija kosu prstima, trga zanoktice,
grize obraze, usne, ponekad se
mora ugristi za jezik – da ne
podijeli previše, da ne kaže
ono suvišno, ono što je samo njeno,
pita se je li jedina koja se osjeća
ovako, želi pitati, ali boji se,
„najgori od divljine nose odjeću
i mogu se moliti“, koliko puta
su nju molili, koliko puta
je ona popustila, posustala,
toliko toga propustila pa
odustala, odustala i prestala,
nije nedužna, nije ni jedina
kriva, toliko faktora koje nitko
ne uzima u obzir, njen rumeni

obraz i poraz na tom obraslom
licu, korak bliže, još korak,
dva, samo korak pa ću i ja,
da, onda ću i ja znati koliki
su dani i sati prošli, želi mi
reći, želi vjerovati i prijeći na
nečiju stranu jer joj je najbolje
samoj, ali ne može biti sama.

Sara Ljubičić: *Idon'twannabeyou*

Idon'twannabeyou

Ponovno čujem iste riječi. Ne želim više biti ovakva. Nema veze koliko ih puta ispereš, tvoja će usta zauvijek ostati prljava. Iako gledaš kroz mene, nadam se da si se zagledao u moje suzne oči i izgubio se u mojoj duši. Haljina na mom tijelu izobličuje se na najgore načine, a ti me samo pogledavaš u podsmijehu. Tvoja je ruka odavno postala hladna i kao da samo lebdi iznad mog tijela. Riječi koje ne želim čuti toliko su očite, ali ih ne prihvaćam. Trebam reći ogledalu ono što je već čulo mnogo puta; ne želim više biti ja.

Franka Vrančić: *Prolaznost*

Prolaznost

Naši trenuci koji se tope
Kao krhke i nevine zimske pahulje na dlanu
Emocije koje osjetimo u trenutku,
Ostat će nam uspomene satkane u kutku

U kutku sačinjenom od raznih sjećanja
Koja blijede kao zvijezde
Pred postankom novog dana,
U trenutku kada čujemo zov prošlih dana

A vrijeme i dalje se vrti
Sukladno starom ringišpilu opranih boja
U krošnji sakrivena kućica na drvu
Šapuće svojim oklopima, pokušavajući doći
Do izgubljenih osmijeha potisnutih u
Zaigranim sjenama djetinjstva

Prigušen šapat urezan u drvo oraha
Budi utočišta i pamćenja davna
Trenutak koji povjetarac nosi nestaje u dahu
I stapa se u tajanstvenom strahu

Trzaj tambure i potišten glas
Kao da čekaju na nas,

Na satu polomljenih kazaljki po kojem vrijeme klizi

I nikako da stane, poput rose na listu

U vremenu koje do srca vodi prolaznost blisku

Domagoj Varžić: *Treći klavir*

Treći klavir

Kiša staje, neka stane

Saksofon svira cijele dane

Svatko gleda, a

Samo netko vidi.

Pogled tvoj krv

Moju na tok tjera

Šalješ mi impuls

Daješ mi nade

Jer znam da ti mene

vidiš

Ema Mraz: *Jer te imam da me boliš*

Jer te imam da me boliš

Prsti ti trnje,

Tvoj dodir me bode,

Pogled ne pruža mir,

Želiš me raniti.

Čije je moje srce?

U mom je tijelu gost.

Pitam se dal' me voliš,

Zato te imam, da me boliš.

Lucija Ivančić: *Power of Love*

Power of Love

Ona luta, ona skiće,
Izgubila je vjeru
U ljudsko biće.

Snagu ljubavi traži,
Za njom ona teži,
Od lica svog
Ona sama bježi.

Kroz strku ona prolazi,
Ali njegov lik sada dolazi.

„Cause I'm your lady“,
Rekla mu je ona,
„And you are my man.“

On nema sličnih problema,
On vodi život bez dilema,
On ju tješi, hrabri, bodri,
Uz njega i njoj se nebo modri.

Iz zimskog stanja došli su do ljeta,
Duša joj je topla, cijela sada cvjeta.
Zajedno oni lutaju,

Zajedno oni skiću,

Oni pronašli su vjeru

U ljudskom biću.

Sara Premerl Peštaj: *Prava rič*

Prava rič

Noći mračne, nemiran san moj.

Sunce će more poklopit'.

Hoda ja san noću tom.

Svoje jude moran vidit'.

Moran im rič reći, moran se otvorit'.

Sudbinu prokockat'.

Otkrit' im svoju bol.

Al' kako ću in kazat', judi moji?

Kako ću in reć', kad su u mene

Riči teške, riči bolne?

„Ne, ja nisan više s njom.“

Al' vi, judi moji dragi,

Znan da ste čuli, sve ste znali,

I da nije laž, nisan više s njon.

„Ne, ja nisan više s njon.“

A tuga, judi moji, tuga me ne može pustit'.

Na dva stolca sidim.

Dvi strane jubim.

Al' judi moji vole onu prvu.

Prvu jubav moju.

Kako bi sakrija, kako bi uteka?

Njeno srce tvrdo ka kamen.
Kako ga lomiš?
To ni stina, to ni tilo.
Nego ljubav, neizgovorena,
Tanka ka najfinije niti,
A opet teža od mora, dublja od noći.

Stojin sad pred vami, judi dobri,
Vidin vas, čujen vas, al' sriću ne moren više ni odbit'.
Jerbo, kako da je zanijekan, kad san konačno slobodan?
Al' opet, nije ni srića, to su misli pomišane,
Ona u meni još gre, ka valovi u bonaci.
Sanjin je, rišit' se snova ne mogu,
Svaku noć, ista slika, isti bol, isto pitanje:
Zašto san je zaminija?
Jesan li pogrišija?

Znan, judi, čuli ste, znate,
Znan da ste ositili,
I virujte, nije lako reć',
„Ne, ja nisan više s njon.“

Jer ka da to rečen,
Ka da umren po drugi put.
Svaka rič o njoj, svako „nisan“,
Ka da me u srce boće,
Jer u meni ona još uvik stoji,
Al' more, judi, more nosi daleko,

I ne vraća.

Al' vi, dobri judi,

Čuli ste za moju bol,

I to da ja nisan više s njom.

„Ne, ja nisan više s njom.“

Ema Potočki: *Melodija moga srca*

Melodija moga srca

Nije moglo gore od ovog.

Naslonjena na šank bara, pijuckajući sok koji mi je konobar dao iz sažaljenja jer sam bila potpuno sama. Bio mi je osamnaesti rođendan i pritom vjerojatno najjadniji dan dosad.

Tako je barem bilo dok se s pozornice kojoj sam bila okrenuta leđima nije začuo zvuk akustične gitare.

Moje najdraže.

Nakon pola sekunde bila sam okrenuta prema pozornici, a moje su oči pale na plavokosog pjevača koji je držao upravo tu istu akustičnu gitaru čiju sam melodiju čula.

Svirao je s osmijehom koji bi mogao oraspoložiti i tugu samu.

Prstima kao da je milovao žice umjesto da po istima svira.

You look so wonderful in your dress

I love your hair like that

The way it falls on the side of your neck

Down your shoulders and back (Ed Sheeran – Tenerife Sea)

Osjećala sam se kao da su te riječi bile namijenjene baš meni, zanemarujući činjenicu kako nisam uopće ni nosila haljinu.

Nije mi trebalo dugo da dođem u prvi red do pozornice.

Ostatak večeri provela sam s istim osmijehom kakav je i on imao.

On je bio razlog mom, a to sam mu kasnije imala i priliku reći kada smo zajedno, rukom u ruci, šetali do moje kuće.

Nije moglo bolje od ovog.

Klara Gorupec: *La petite fille de la mer*

La petite fille de la mer

Izađi, milo moje,
na mjesečinu blagu.
Čekam te, milo moje,
čeka te mjesec bijeli daleki andeoski,
žudi vidjeti sestru svoju, boginju među ljudima.

Izađi, milo moje,
da osjetim dodir tvoj,
da vidim meku svilenu kosu tvoju,
da slušam rajski glas tvoj
kako mi pjeva iz nebesa nedostižnih.

Molim te, milo moje,
nek ti Bog otvori zlatna vrata,
pa da od oblaka do oblaka spustiš se meni.
Pod tužnom vrbom čekam te tužan.
Čekam i čekam i nikako da dočekam.

Želim ponovno vidjeti
bisere ti u kosi, bijelo zlato ti oko vrata,
osmijeh kao od vile i oči kao od Mihaela.
Želi te svijet, milo moje, želi te mjesec, milo moje,
želim te ja, milo moje, izađi.

Mihael Šalković: *Ruke prošlosti*

Ruke prošlosti

Hodam kroz dane, bez lica i imena,
Ljudi prolaze, ali ne vide me,
Kao sjena u sjeni, bez traga u vremenu,
Ti mi postaješ jedini dom.

Nekad sanjam o rukama koje me traže,
O glasovima što tjeraju tugu,
Ali kad se probudim, sve je kao prije,
Samoća me zagrlj, i vodi iz jedne u drugu.

Možda smo se izgubili u prijevodu,
možda sam te tražio previše.
Ali evo nas opet na istome,
postojiš u nečijem životu ne znajući da sam tu.

Sada smo samo ja i ti, zarobljeni u prošlosti,
probodeni riječima koje su izlazile kao noževi,
pokušali smo ih izbjeći, ali neke nas i dalje progone,
i gledaju kako nas srušiti u dubine beskrajne praznine.

Ema Mraz: *Klinka*

Klinka

Gubim kontakt s mrakom,

Zjenice se šire,

Demoni vire iz mene,

Ponudila sam pomoć,

Izgubila se u moru.

Bijes se nakuplja na obrazu,

Nisam uspjela,

Pitaju se koliko mi je godina,

Ipak sam ja samo Klinka.

Domagoj Varžić: *Hodajući kući, dok Morrison pjeva...*

Hodajući kući, dok Morrison pjeva

Ulična svjetla se stapaju

Kao glasovi Palestrine

U savršenoj imitaciji

Onoga što mislim

Voli me dva puta

Jer jednom nije dosta

Jednom me prođe do izlaska

Iz tvog osvijetljenog hodnika

Jednom mi nije dosta

Zašto ne dođeš i ostaneš

Dođi

Dođi i zapali moju vatru

Jer se ona polako gasi

René Magritte, *Golconda*

Jednaki na početku

stavi na se crni kaput

i izađi van kuće

na modro nebo s plavim suncem

pogledaj oko sebe

i vidi braću svoju

kako ukočeni stoje

spremni na let

po zvjezdanom putu

poneki padne
natrag do sivog,
poneki ustanu,
a poneki se ne vrata

drugi nastave
po zvjezdanom putu
i postaju zvijezde
što uz plavo nebo vode

Klara Gorupec, Lorena Mihaljević, Patrik Krznar, Marta Veverec

René Magritte, *Ljubavnici*

Dodir poput oštrice

Srca su sve bliže,
a vratovi se udaljavaju

Ljubav im proždire jezik,
osljepljuje oči,
u ime nježnosti,
tama ih guta poput noći

Na dan slavlja
ona nosi veo,

sa svakim udisajem
postaje uži

Na dan slavlja
on nosi kravatu,
sa svakim izdisajem
postaje uža

Svi kažu da je ljubav najljepša,
topla, nježna, mila,
ali se o onim dušama
skrivenim pod tkaninom ne govori

Duše vrište,
tijela hodaju,
misle da se vole,
umotani plahtama,
ugušeni

Tako blizu, a tako daleko

Rebeka Grđan, Marko Piljek Marić, Petra Posavec, Franka Vrančić

René Magritte, *Decalcomania*

Prorez

U svijetu punom šablona, očekivanja i predrasuda, gdje se svatko želi uklopiti, biti kao ostali. Gdje je drugačije loše, čudno. Drugačijima se smiju.

U svijetu gdje su svi isti, dosadni, „normalni“, nema se koga po čemu razaznati. Nema karakteristika, nema „onog nečeg“.

Treba li vjerovati svemu što nam se kaže? Misliti svojom glavom ili slušati ostale? Biti poseban ili se uklopiti?

Stojimo iza zida, kao duga iza oblaka. A što duga onda radi? Probija se i bori, pokazuje svoju ljepotu.

Teški zastor tuđih pogleda pada pred nama. Ili ćemo zauvijek živjeti u sjeni tuđeg odobrenja, ili ćemo riskirati i zauvijek prekoračiti norme „normalnog“.

Ne znamo što je s druge strane, ne znamo hoćemo li požaliti svoju odluku, ali moramo saznati.

Sjena čovjeka stapa se s nebom, maske padaju kada se čovjek rastavi, a balans mozaika presloži – postane kolaž.

Sveli su nas na prorez, mjesto savršeno za nas.

Paola Curman, Tihana Dugorepec, Nikolina Gmaz, Mila Mašić, Ema Potočki

Edward Hopper: *Noćne ptice*

Sudar u noći

U tišini noći, gdje sjene se kriju,
svjetla na uglu donose trag,
ljubav je tu, zatvorena u krugu,
ali nikad neće naći izlaz van.

(Nestajem u šumu ulica,
u šumu glasova, u šumu.
Svjetlo me zove unutra,
prema šumu, prema šumu.)

Sjeta je pojela njihov dan, um i snagu
od katrana i vlage.

Žutim zubima ruga im se krčma.

Dok se stolci vežu u čvor,
od tišine će puknuti staklo.

(Srce je prazno,
sve se vrzma u glavi.
Misli me bole,
utopit ću ih u kavi.)

Ova noć, tako duga, bez dodira jutra,
tako prazna, a opet, puna nade i tuge.
U kafiću na uglu gdje se svjetovi sudaraju,
ljubav i osamljenost zauvijek ostaju.

Antonija Duh, Ema Mraz, Luka Pugar, Mihael Šalković, Domagoj Varžić